

*Poválečné (!) foto Hitlerjugend mládeže Betar v židovském vysídleneckém táboře v **Berlín-Schlachtensee** (cca 1945 - 1948)
Zdroj: **USHMM, Photograph Number: 38295.***

První dvě části této třídílné studie amerického bělošského nacionalisty W. L. Pierce si můžete přečíst zde – [část 1](#), [část 2](#).

Autor: William Pierce

Na počátku 20. let minulého století se věci vyvíjely pro Židy více než příznivě. Zatímco do Palestiny proudili židovští imigranti s cílem vybudovat nové světové ústředí Židovstva, upevňovali Židé svou moc nad dvěma největšími bílými národy světa: USA a Ruskem.

Brzy však pro ně nastal obrat k horšímu. Po Leninově smrti v roce 1924 prohrál přední židovský bolševik Trockij (Lev Davidovič Bronštejn) v mocenském boji s frakcí, kterou – přestože byla také silně židovská – vedl gój: Josif Stalin (Josif Vissarionovič Džugašvili). Na konci dekády sice Židé stále drželi velkou část klíčových postů sovětské mocenské struktury, důkladnost a zuřivost Stalinova boje proti Trockému a jeho stoupencům ale mnohé prozíravější sovětské Židy vyděsila a naplnila neblahými předtuchami ohledně jejich budoucnosti v Sovětském svazu.

Jejich naplnění na sebe také nenechalo dlouho čekat: ve 30. letech spustil Stalin vnitřní čistky nevídaných rozměrů a celé zástupy židovských komisařů se ve sklepeních vězení a pracovních lágrech potkaly s osudem. Jen malou útěchou pro ně mohlo představovat židovství řady vězeňských dozorců a komisařů i v této periodě; na vzestupu totiž očividně byla nová generace nežidovských komisařů a dny židovské moci nad Sovětským svazem byly sečteny.

Růst židovské moci vyvolal ve 20. letech pro Židy znepokojivou reakci i ve Spojených státech. Automobilový magnát Henry Ford nebyl jediným vlivným gójem, který své americké soukmenovce pilně upozorňoval na židovskou hrozbu. Velká nakladatelství se nacházela – na rozdíl od novin – stále většinou mimo židovskou kontrolu, a tak tucty spisovatelů psaly knihy pro širokou i vybranější čtenářskou obec, snažící se vytvořit a upevnit rasové povědomí a pocit sounáležitosti mezi bílými masami a elitami. 1]

Přesto se na konci 20. let v největším ohrožení ocitly židovské plány v Palestině. Zaprvé Židé přecenili schopnost britské vlády ochránit židovské imigranty před hněvem vyvlastňovaných Palestinců. V březnu a dubnu roku 1920 si nepokoje vyžádaly 13 židovských životů a násilnosti pak opakovaně propukaly i v dalším průběhu dekády.

Prvního července 1920 ukončila britská vláda svou vojenskou správu území Mandátu a zřídila novou civilní správu, vedenou Vysokým komisařem pro Palestinu. Tím se stal Herbert Samuel, příslušník bohaté židovské bankéřské rodiny a otevřený sionista.

O deset měsíců později, během prvomájové demonstrace, zorganizované čerstvě příchozími židovskými imigranty z Ruska, utrpěli Židé v Palestině první zásadnější ztráty. Palestinci, rozrušení židovskými pokusy o šíření komunistické propagandy, zabili 47 Židů – především z řad bolševických demonstrantů.

Jako odvetu zabila Samuelova policie 48 Palestinců – jakkoli tvrdá policejní represe však nemohla zpacifikovat Palestince nebo vrátit Židům pocit naprostého bezpečí, což potvrdily i imigrační statistiky. Po počátečním přílivu sionistických imigrantů, kterým zvýšil podíl židovské populace v Palestině z 8,1% v roce 1918 na 16,6% v roce 1926 se růst zastavil a jejich zastoupení v populaci se až do konce 20. let v podstatě nezměnilo.

V roce 1927 se počet Židů dokonce snížil: 2173 imigrantů představovalo méně než polovinu počtů Židů, kteří z Palestiny odešli: 5071. V roce 1930 tvořili Židé stále méně než jednu šestinu obyvatel. Bylo nabíledni, že sionistický plán na přeměnu Palestiny v židovský stát se octl ve vážném ohrožení.

Sionisté pochopitelně nikdy nezamýšleli, aby se všichni – ba ani většina – Židé světa přestěhovali do Palestiny. Kdo by pak sbíral a užíval plody práce gójů? Záměrem bylo udržet a nejlépe i rozšířit všechny existující židovské kolonie mezi nežidovskými národy, aby zde Židé mohli i nadále uplatňovat svůj vliv a vybírat výpalné – navíc ale mělo vzniknout židovské světové ústředí bez zvědavých gójských pohledů, na jehož vedení by se mohli spolehnout

Židé po celém světě.

Život mezi góji byl na to však až příliš příjemný. Proč by se Šlomo nebo David měli vzdát teplého místa na sovětském úřadě a přestěhovat se do palestinského kibucu – kde by dokonce museli pracovat rukama? Proč by měli Izrael a Sára prodat svou pěknou, bezpečnou brooklynskou zastavárnu a čelit davům rozběsněných Palestinců v Jaffě nebo Jeruzalémě?

V průběhu prvních poválečných let se k sionistickým fanatikům, kteří skutečně chtěli žít v Palestině, přidala řada Židů, vyhnaných válkou a ochotných usadit se kdekoli, kde je budou ochotni přijmout. Později však přicházeli jen ti zapálení – a těch nebylo dost. Pokud sionisté usilovali o židovskou Palestinu, museli přijít na způsob, jak vytrhnout více Židů z jejich pohodlných životů v Americe, Evropě a jinde, a přesvědčit je, že v Palestině by jim bylo bezpečněji a blahobytněji než v jejich současné „domovině“. Možná by přišla vhod další válka?

Další faktor, který v průběhu tohoto období zaměřil pozornost sionistických vůdců směrem k možnému profitu z další války mezi nežidovskými národy, představoval vzestup revizionistického proudu v sionismu. V dubnu 1925 založil sovětský sionista Vladimír Žabotinský stranu Aliance revizionistických sionistů. Cílem bylo přesvědčit židovské soukmenovce k ukončení politiky postupných kroků a kompromisů, k nimž podle se podle něj sionistický establishment snížil, a který měl za následek zastavení postupu sionismu v Palestině; požadoval návrat k militantnímu, nesmlouvavému, herzlovskému politickému sionismu.

Žabotinský opovrhoval Židy, kteří z obav před negativním světovým veřejným míněním alespoň naoko uznávali ty části Balfourovy deklarace a následně i Mandátu Společnosti národů pro Palestinu, v nichž se hovořilo o ochraně práv Palestinců. Nestvořil přece židovský Bůh svět a všechno, co je v něm obsaženo, výhradně pro potřeby Židů? Neporučil jim snad bez milosti zmasakrovat každého, kdo by stál mezi nimi a jejich oprávněným panstvím nad zemí? Proč se tedy nevyzbrojit a okamžitě nezačít se zabíjením Palestinců? Zde se přece nabízí elegantní řešení arabské otázky! 2]

Žabotinského charakterizovala nejen jeho krvežíznivost – **šlo také prohnáního стратега, ochotného obětovat konečnému cíli židovské vlády Židy samé, stejně tak jako vraždit jejich nepřátele**. Když se mu v roce 1925 nepodařilo získat pro své metody a cíle mezi sionisty většinu, rozhodl se úmyslně rozdmýchávat nepřátelství mezi židovskými imigranty a palestinskými Araby. Jeho úsilí přineslo ovoce v srpnu 1929, kdy v sérii rasových nepokojů zemřelo 133 Židů a 116 Palestinců – šlo tak do té doby o nejkrvavější střetnutí.

Toto krveprolití bezprostředně židovské imigraci příliš neprospělo, židovské vědomí a bojovnost však jako by polilo živou vodou. Žabotinský a jeho stoupenci zorganizovali a vycvičili skupiny ozbrojených židovských rváčů, kteří měli za úkol rovným dílem chránit Židy a provokovat Palestince. Z nich vzešel obávaný Irgun, zaměřující se v letech 1931-1948 na vraždy a bombové teroristické útoky. V roce 1943 se do čela organizace dostal mladý sionistický právník z Polska, Menachem Begin, pod jehož vedením se Irgun dopustil skutků

natolik odpudivých, sadistických a krvelačných, že dokonce i mnozí Židé tím byli zahanbeni.

Žabotinský byl Beginovým duchovním otcem, na rozdíl od něj však myslel jako vizionář a jeho ideový obzor i činnost dalece přesahovaly rámec Palestiny. Chápal, že pro zdar sionismu je nutno naplnit dvě základní podmínky: zaprvé bylo třeba výrazně navýšit příliv židovských imigrantů do Palestiny a zadruhé si měli Židé v diaspoře uchovat silné vědomí své etnické identity a solidarity, aby nepřišli o svůj politický vliv, aplikovaný v nežidovských zemích navzdory skromným počtům. Základním požadavkem pro současné naplnění obou podmínek bylo zabránit Židům v diaspoře v příliš poklidné existenci. Museli zůstat ve střehu, bojovně sebeuvědoměli a oddělení od gójských hostitelů hradbou strachu a nenávisti.

Proto už mezi roky 1919-21 udržoval kontakt se slavným ukrajinským vlastencem Symonem Peltjurov, který na Ukrajině vedl protibolševický boj - a zabíjel každého Žida, který se mu dostal do rukou. Později se stal Žabotinský i velkým obdivovatelem Benita Mussoliniho a jeho fašistického hnutí.

Žabotinský považoval vůdce Petljurova typu v konečném důsledku za pro Židy prospěšnější než Trockého, protože zatímco „antisemité“ pomáhali udržovat - i za cenu ztráty židovských životů - židovskou identitu a oddělenost, bolševismus vedl k asimilaci a pozbytí židovského cítění. A tak zatímco Mussoliniho fašisté znovu rozžehli národní cítění Italů - což vyvolalo strach mezi italskými Židy - Žabotinského agenti toho využili k organizaci mladých italských Židů do ozbrojených sebeobránných skupin, začleněných do jeho hnutí Bejtar. V průběhu 30. let se revizionisté ochotně uchylovali k vraždám a jiným provokacím, aby dále rozdmýchali bující protižidovské nálady po celé Evropě, a zároveň své znepokojené soukmenovce pobízeli k organizování se k vlastní ochraně - a přesunu do Palestiny.

Od roku 1933 však kampaň za novou světovou válku vedl silněji než revizionisté sionistický establishment. I bez Žabotinského pobízení byl hluboce vyděšen vývojem v Evropě, zvláště v Německu, kde se jejich zapřisáhlý nepřítel, Adolf Hitler, stal 30. ledna 1933 kancléřem. 3]

O 33 dní později se „na oplátku“ Němcům úřadu amerického prezidenta ujal jejich vlastní člověk. Franklin Roosevelt se od Woodrowa Wilsona v mnohém lišil. I když u obou mužů nacházíme znaky právnické prohnanosti a úlisnosti, Wilson byl v zásadě slaboch; pošetilý, marnivý a nepraktický člověk. Roosevelt oproti tomu byl silný, spíš sebevědomý než marnivý a plně zběhlý v každodenní realitě politického manévrování, což ho nakonec vyneslo až do Bílého domu.

Roosevelt ochotně a často využíval židovské poradce - byl jimi obklopen ještě více než Wilson - ale spíše z vlastní vůle než nutnosti. Wilson by bez svých Židů byl ztracen, Roosevelt by se bez nich nejspíš obešel, snoubila se v něm však vysoká míra ambicí a absence skrupulí, a tak si plně uvědomoval, jakou mocí disponují.

Její rozsah se do roku 1933 zvětšil dalece nad míru období Wilsonova prezidentství. Přes dvě desetiletí Židé usilovně pracovali na převzetí Main Street (symbol drobného podnikání a

společenských hodnot střední třídy – pozn. DP) a upevňovali už dříve získané předmostí na Wall Street. Nejkritičtější se však prokázala rostoucí kontrola zpravodajských a zábavních amerických médií.

V lednu 1930 se židovský imigrant z Ruska David Sarnoff stal prezidentem Radio Corporation of America. Působil také jako člen předseda představenstva jemu podřízeného subjektu NBC (National Broadcasting Company). Prezidentem konkurenčního Columbia Broadcasting System byl už od roku 1928 jiný Žid, William S. Paley. A jen několik týdnů po Wilsonově inauguraci se starý Baruchův partner Výboru pro válečný průmysl Eugene Meyer (mimočodem také Wilsonem jmenovaný hlavou War Finance Corporation) stal v aukci v District of Columbia, následující bankrot, majitelem *Washingtonu Post* – za cenu směšných 825 000 USD.

Filmy se rychle – především od zavedení zvukové stopy v roce 1926 – stávaly účinným nástrojem přesvědčování a propagandy a Hollywood se stal do roku 1933 bezpečně židovským: mezi jinými jmenujme bratry Warnerovy (Albert, Harry, Jack a Sam) ze studia Warner Brothers, Harryho Cohna z Columbia Pictures, Adolpha Zukora z Paramount Pictures, Samuela Goldwyna (původním jménem Goldfish) a Louise B. Mayera z Metro-Goldwyn-Mayer, Williama Foxe (pův. jménem Fuchs) z 20th Century Fox a řadu, řadu dalších – od předsedů představenstev až po režiséry a scenáristy.

A podobně tomu bylo i v dalších oblastech – byznysu, finančnictví, dalších médiích a stále více také v politice. Už za Wilsona měli Židé moc v Demokratické straně, především za oponou. Do roku 1933 se v oblastech svého nejsilnějšího vlivu už nebáli vyjít na světlo: právě toho roku se ujali Židé guvernéřských postů ve dvou z nejlidnatějších států Unie – New Yorku (Herbert H. Lehman) a Illinois (Henry Horner).

Infiltraci amerických mocenských center tak nepočetnou menšinou – a její ohromnou následnou účinnost a efektivitu – umožnily židovská solidarita a organizovanost.

I příslušníci jiných imigrantských skupin – Irové, Němci, Poláci či Italové – cítili během prvních let po příchodu do Ameriky jistou míru sounáležitosti se svými krajany, zvláště pak ti, kteří se usadili ve velkých městech mezi ostatními příchozími stejného původu, a vytvořili četné etnické organizace: nejčastěji církevní a kulturní spolky, ale také politické kluby. Jejich vliv ale zůstal takřka výhradně omezen na místní záležitosti.

Mnohem podstatnější nedostatek pak představovala absence jednotícího principu. Gaelská společnost v jižním Bostonu nebo Pulaského klub ve filadelfské polské čtvrti jistě přispívají k pocitu etnické sounáležitosti, chybí jim však nadčasový účel; neusilují o kultivaci odvěké snahy oloupit ne-irské či ne-polské občany nebo nad nimi získat nadvládu; nepřesvědčují své členy o jejich „vyvolenosti“; nesypou sůl do ran, způsobených vzpomínkami na domnělá příkoří a neplánují odplatu vůči světu; nevyžadují výlučnou oddanost nebo nevyvolávají odhodlání upřednostňovat zájmy svých soukmenovců za každou cenu. Příslušnost k takové skupině pak může nebo nemusí znamenat jistou výhodu v obchodní či politické kariéře, tato výhoda – pokud vůbec existuje – však nebývá klíčová.

S Židy se má situace jinak. Jsou zdaleka nejorganizovanější etnickou skupinou. Každá židovská čtvrť v Americe má k dispozici nejen synagogu, ale také ohromující množství židovských podniků a kulturních, rekreačních, spolkových, mládežnických, ženských, dobročinných a politických organizací.

Nádavkem tvoří každá z místních židovských skupin součást mezinárodní sítě, do níž je zapojen v podstatě každý jednotlivý Žid – bez ohledu na jeho individuální okolnosti, sympatie či zájmy. Pokud dnes v důsledku zemětřesení v Indii přijde šest židovských rodin o střechu nad hlavou, sbírka na podporu těchto šesti rodin bude zítra na programu jednání tisíců místních poboček dobročinných židovských skupin napříč Amerikou; pokud v Chicagu zatknou židovského podvodníka velkého formátu, dozví se o tom 16 různých newyorských židovských obhájcovských sdružení, ještě než stačí na chicagské policejní stanici pořídit jeho fotografie a sejmut otisky prstů; pokud na koktejlové party ve Washingtonu pronese obveselený kongresman byť jen náznakem neuctivou poznámku o Židech, Židovští váleční veteráni, Liga proti urážkám, Americký židovský kongres a dalších 44 celonárodních židovských organizací bude hned dalšího rána zasypávat redakce všech významných novin po celé zemi rozhořčenými dopisy, zatímco členové všech 11 synagog v kongresmanově obvodu budou obcházet od dveří ke dveřím a sbírat podpisy na petici požadující jeho odvolání.

V ostrém kontrastu s téměř každou nežidovskou organizací jsou všechny židovské organizace zcela bezvýhradně, oddaně a bojovně – často až hystericky – etnocentrické. Vedle židovského rasismu působí ten projevovaný Mafií, černými muslimy nebo Ku-klux-klanem takřka bezkrevně. Židé jsou totiž v upřednostňování vlastního mnohem výlučnější a nemilosrdnější než Sicilané, nekonečně chytřejší než černoši a zároveň smělejší i lstivější než většina bílých rasistů.

Ze všech v úvahu připadajících příčin tohoto jedinečného židovského etnocentrismu je židovské náboženství asi tou nejzákladnější. Přestože dal judaismus vzniknout univerzalistickým náboženstvím, sám představuje naprosto specificky kmenové vyznání s ústřední myšlenkou výlučné úmluvy mezi dravým, materialistickým národem a jeho kmenovým bohem. Co postrádá v teologii, vynahrazuje kmenovými legendami, nepokrytou samochválou a glorifikací – a pravidly pro rasové přežití v nepřátelském světě, plném rasového míšení. Jedná se vyhraněně „My vs. Oni“ náboženství, a mezi Židy a Nežidy je načrtnuta co možná nejostřejší linie. 4]

Mezi další složku tvořící těleso židovské xenofobie, vlastní i nepraktikujícím Židům, patří unikátní a hluboké zaujetí údajnými historickými křivdami cizích národů: Egypťanů, Filištínů, Peršanů, Římanů atd. – jde o dlouhý seznam. I jiné národy si hýčkají své historické křivdy – Arméni a Řeci vůči Turkům, černoši proti Arabům a bělochům, Korejci proti Japoncům, Irové vůči Angličanům, Jižané vůči Yankeeům – ale jen Židé si cení svého „pronásledování“ do té míry, že jej povýšili na jeden ze základních stavebních kamenů svého světového názoru. V podstatě definují sami sebe podle svých nepřátel – historických i současných. Čím by dnes byli Židé, kdyby nemohli donekonečna kvílet o „holocaustu“ předcházejících generací? Lze si to jen s obtížemi představit.

Ke všemu zde takřka jistě musí působit i genetika, dále upevňující hluboce zakořeněný a vytrvalý pocit kmenové solidarity. Ať už jsou příčiny jakékoliv, tato soudržnost vždy dávala Židům jedinečnou sílu a činila z nich také jedinečnou hrozbu ostatním národům.

Sionismus přidal k této hrozbě další rozměr, roznítil totiž představivost Židů, vybudil takové množství latentního idealismu a ducha sebeobětování, jaké lze nalézt v téměř úplně materialistické rase, a nabídl jim společný cíl, k němuž mohli nasměrovat svou nezanedbatelnou energii. I když v roce 1933 nepostupovala židovská kolonizace podle plánu, mezi americkými Židy sionistická myšlenka nadále žila; sjednocovala je, čímž z nich ukovala ještě mocnější politickou sílu než kdy předtím.

I když už tehdy šlo o téma, které málokdo načínal na veřejnosti, každý alespoň trochu věci znalý politik si byl dobře vědom schopnosti Židů nastartovat nebo zadusit jeho kariéru. Pokud by se tehdy Američanům dostalo požehnání v osobě vůdce, zodpovědného a zásadového muže, rasově uvědomělého vlastence s vizí a vědomím osudu, mohla být židovská moc – navzdory své působivosti a ukotvenosti – stále ještě zlomena.

Němci se tohoto požehnání v roce 1933 dočkali. Američané, zabředlí v demokratickém systému, pro nějž Woodrow Wilson zabezpečil svět, se dočkali Franklina Roosevelta. Scéna byla tudíž připravena pro naplnění sionistického snu.

Poznámky:

1] Henry Ford během 1. světové války utratil miliony dolarů v marné snaze zabránit vstupu Ameriky do ní. Při tomto úsilí si uvědomil židovskou roli ve válečném štvání. Po jejím skončení koupil noviny *Dearborn Independent* a v průběhu několika následujících let v něm publikoval stovky ozdrojovaných článků, vrhajících světlo na zhoubné aktivity Židovstva. Řada z nich později souborně vyšla ve čtyřsvazkovém souboru *Mezinárodní Žid*, který ve 20. letech v mnoha výtiscích koloval mezi Američany.

I knihy Lothrop Stoddarta o rase a politice, především *The Rising Tide of Color* (1920) nebo *Revolt against Civilization* (1922) byly vydávány a skupovány ve statisíkových nákladech.

Dalším autorem, jehož knihy v průběhu 20. let silně působily na veřejné povědomí, byl tehdejší předseda Newyorské zoologické společnosti Madison Grant. V roce 1916 publikované dílo *The Passing of the Great Race* bylo jeho nejlepším.

2] „Z měst patřících národům, které ti Hospodin, tvůj Bůh, dává za dědictví, však nenech nikoho naživu.“

„Chetejce, Emorejce, Kananejce, Perizejce, Hivejce a Jebusejce totiž musíš vyhladit jako proklaté, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh.“

Deuteronomium 20:16-17

3] Ve své osobní politické závěti popsal Adolf Hitler své rozhodnutí zasvětit svůj život boji za osvobození svého lidu z nadvlády Židů a jejich vlivu. Nastalo v listopadu roku 1918, kdy Hitler – oslepen britským plynovým útokem – ležel v německém vojenském špitále. Tady se 29-letý desátník, který po čtyři roky bojoval v zákopech a vysloužil si nejvyšší německé vyznamenání za statečnost, doslechl o vzpourách a stávkách, organizovaných napříč Německem bolševiky, které ochromily německou vládu a válečné úsilí.

Později se k němu dostaly i zprávy o císařově abdikaci a německé kapitulaci.

Čím více jsem se v tuto hodinu snažil srovnat s touto příšernou událostí, tím víc mne na čele šířil stud a hanba z revolty. Čím byla bolest v očích proti tomuto hoři?

To, co následovalo, byly strašné dny a ještě příšernější noci, – věděl jsem, že je vše ztraceno. Doufat v milost nepřítele mohl leda tak šílenec nebo – lhář a zločinec. Během těchto nocí ve mně vzrůstala nenávist, nenávist proti původcům tohoto činu.

„V následujících dnech jsem si také uvědomil svůj úděl...”

Císař Wilhelm II. jako první německý císař nastavil nepřátelským vůdcům ruku k usmíření, aniž by tušil, že lotři nemají žádnou čest.

Se Židem nelze uzavírat smlouvy, u něj platí pouze tvrdé buď anebo.

Rozhodl jsem se – stanu se politikem.

Mein Kampf, díl 1., kapitola 7.

O čtrnáct let později se Hitler stal německým kancléřem.

4] Viz “What Is a Jew,” *National Vanguard*, no. 90, str. 3-7.

Z magazínu *National Vanguard* přepsal Michael Olanich.